

ביהמ"ש העליון אישר את אחריותו של איש העסקים דוד פישר לחובות חברת דנהיל, אך לא בהיקף של 112 מיליון דולר

11.4.2005 | תמרה לב

בית המשפט העליון אישר היום באופן חלקי את החלטת בית המשפט המחוזי לפיה חויב איש העסקים האיטלקי דוד פישר, מי שעמד מאחורי תשלובת המפעלים של חברת דנהיל, לשאת באופן אישי בחובות החברה בגובה של כ-112 מיליון דולר.

העליון אישר את קביעתו של בית המשפט המחוזי באשר לאחריותו האישית של פישר, אך לא את היקף החיוב. באשר להיקף החיוב, קבע בית המשפט כי יש להחזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי שישקול בשנית את היקף האחריות לאור האפשרות כי קיימים אחראים נוספים וכי פישר לא אחראי בהכרח לחובות החברה בכללותם.

חברת ס. דנהיל תעשיות כלליות בישראל הוקמה בשנת 1991 על מנת להקים תשלובת של ארבעה מפעלים בבאר שבע - מפעל שיש, מפעל גבס, מפעל ידיות ומפעל אופניים. בעל השליטה בחברה היה עו"ד אלן כץ, אליו הצטרף איש העסקים האיטלקי דוד פישר באמצעות חברת קומיט, חברה קבלנית איטלקית בשליטתו של פישר.

מפסק הדין עולה כי על פי הסכם בין קומיט לדנהיל, התחייבה קומיט להקים את התשלובת עבור דנהיל תמורת סכום של למעלה מ-112 מיליון דולר. על מנת לגייס את ההון הדרוש, לקחה דנהיל הלוואה מבנק בלוקסנבורג, קיבלה מענק של כ-14 מיליון דולר ממרכז ההשקעות של משרד התמ"ס, ובעליה, אלן כץ, אף התחייב בפני המשקיעים השונים להשקיע בפרויקט גם הון עצמי.

בשנת 1998 נכנסה החברה להליכי פירוק. המפרק, רו"ח צבי יוכמן, הגיע להסכם עם כץ לפיו ישתף עמו כץ פעולה בתמורה לכך שיוכמן לא יפתח נגדו בהליכים, ופנה לבית המשפט בבקשה לחייב את פישר באופן אישי בכל חובותיה של דנהיל. על פי הבקשה עמדו חובותיה של דנהיל על סך 130 מיליון דולר.

על פי טענות המפרק, שהתקבלו על ידי בית המשפט המחוזי, פישר ולא כץ היה זה שעמד למעשה מאחורי כל פעילות תשלובת דנהיל. גיוס הכספים מהמשקיעים נעשו תוך מצג כאילו כץ הוא הבעלים בעוד פישר עמד, כזכור, גם בראש החברה הקבלנית שבנתה את הפרויקט תמורת כ-112 מיליון דולר והוא שמשך למעשה בחוטים.

בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת המפרק וקבע כי פישר ניהל את העסק בתרמית וחייב את פישר באופן אישי בכל חובות החברה על פי סעיף 373 ו-374 לפקודת החברות. פישר עירער לעליון וטען כי הוא בסך הכל השעיר לעזאזל בפרשה, וכי כץ לא היה "איש הקש" של פישר כפי שטען בעדותו.

בית המשפט דן ארוכות במשמעותו של סעיף 373 לחוק החברות וקבע כי בית המשפט המחוזי צדק בקביעתו לעניין האחריות, אך קבע כי "אחריות לחוד ושיעור החבות לחוד".